

CAMPING / 2004

Een vlucht. 2004. Een wanhopige poging om een veilige plek te vinden.

Wanneer een relatie een einde vindt dan moeten er woonplekken worden bepaald. Moeder en tweeling blijven thuis. Vader vindt een plek op een camping nabij de woning, v r genoeg verwijderd om elkaar niet voor de voeten te lopen, d chtbij genoeg voor wederzijds bezoek.

Het is aanvankelijk een goede oplossing. Een ieder kan verder gaan met de dagelijkse routine, de zorg voor kinderen, de verplichtingen inzake werk. Maar gebrek aan noodzakelijke updates omtrent wat er gaande is ten huize van het voormalige gezin maken het voor de campingbewoner een eenzaam verblijf aldaar. Geen Internet. Whatsapp bestond nog niet. De tweeling beschikt over mijn rode mobiele telefoon – want gevonden op mijn voormalige bureau - maar komt niet tot contact.

Aanvankelijk is het een behoorlijke chaos in de caravan. Geen eigen toilet, geen water, geen verwarming, geen afvoer. Dat maakte dat het behoorlijk koud was in de eerste winter. En daarnaast: duizenden documenten en boeken moesten worden veiliggesteld, moesten worden beschermd voor met name vocht.

Plastic kratjes van de HEMA brachten een oplossing daarvoor. Nog steeds (2020) zijn duizenden documenten en boeken veilig opgeborgen in deze kratjes. Inmiddels (2024) zijn de meeste boeken naar andere lezers gegaan, voornamelijk via kringloopwinkels en bookcrossing.com.

Overigens, mijn geheugen op papier had reeds lang voor de caravan-periode via mijn werkgever een veilige plek gevonden. Hoe bruikbaar zijn doosjes waarin kopieerpapier wordt aangeleverd !

De caravan werd verplaatst naar een definitieve plek, met behulp van – een geluk bij een ongeluk – een tractor van mijn favoriete merk. Er kwam zowaar stromend water in het huis op wielen !

Dagen later was er een prachtige regenboog te zien vanaf de nieuwe plek.

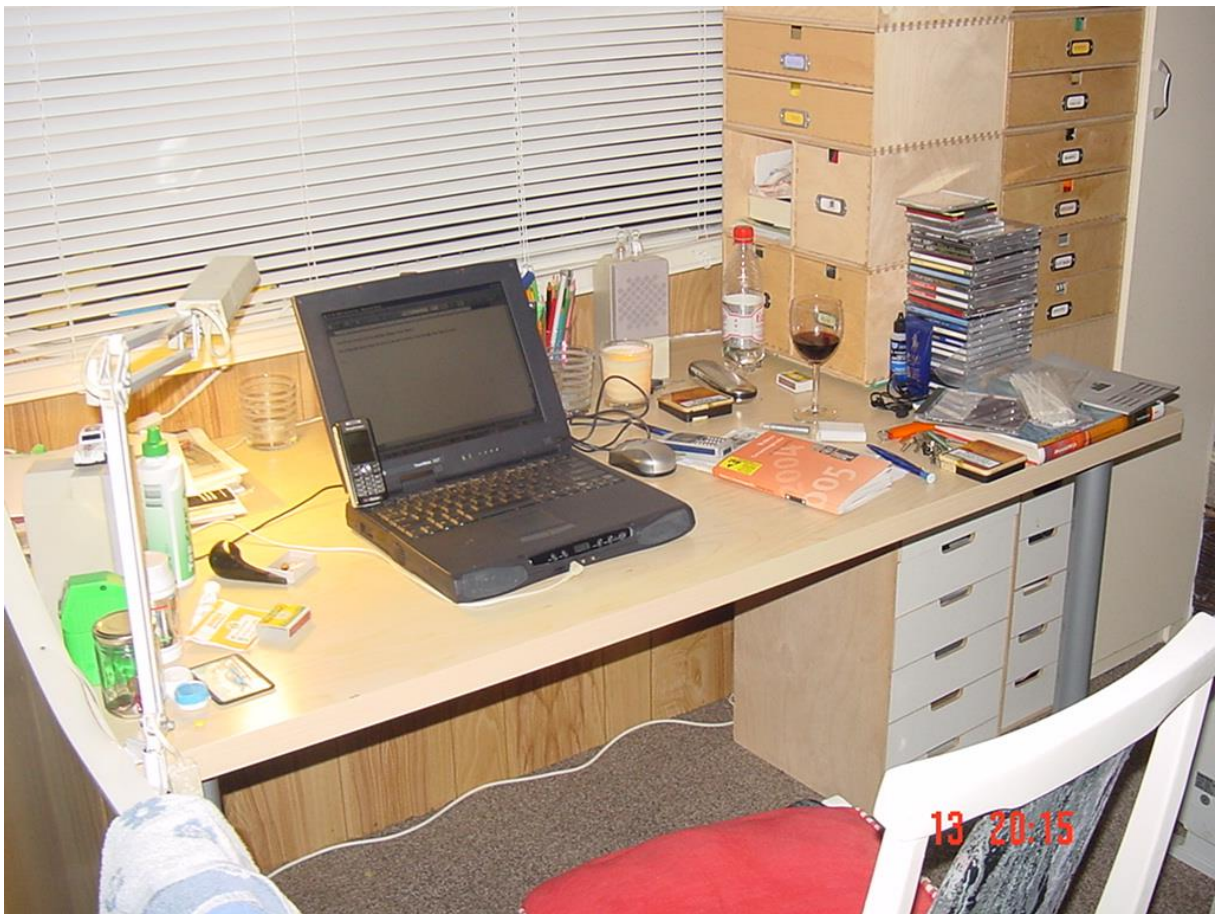
Pas in het jaar 2017, in oktober, kreeg de regenboog een andere en diepere betekenis door de contacten in ver-weg-gis-tan.

Het was koud. Was het de winter 2004-2005 of 2005-2006 ? Ik weet het niet meer. Maar dit weet ik wel: het was koud, het was niet warm te krijgen. Op het koudste moment kreeg ik onverwacht maar gewenst bezoek: de moedigste der moedigen bracht warm eten, en daar ben ik nog steeds dankbaar voor ! Later in de winter kocht ik een Zibro-kachel. Wat een genot, wat een heerlijkheid. (ps 10 jaar later gaf ik die kachel om niet mee aan een erg jonge monnik die het in een van de wereld afgesloten gemeenschap te België erg koud had in zijn cel, ik had immers weer een eigen écht huis, mijn voormalige woning !).

Naar het werk elke werkdag ! Niemand heeft iets kunnen merken van mijn gebrek aan een fatsoenlijke woning. Dat hoop en wens ik. Ik prepareerde alle lessen op een laptop, zonder Internet. Eenmaal op school – elke werkdag om 07:30 uur – plaatste ik alle nieuwe lessen in het lokale systeem. En dan steeds weer de glimlach van welke leerling dan ook: “ meneer, hoe kan u dit nou vinden ? / meneer, wat is dit fraai ! “. Mijn collega’s hebben geen idee gehad van mijn leefomstandigheden en zij beoordeelden me vaak op mijn aanvankelijke teruggetrokkenheid. Op twee na, de een begreep het, en deelde voedsel tijdens de pauzes. De andere begreep het ook, en leende zijn adres voor officiële communicatie. Helden ! Deze helden zijn nog steeds in beeld, en waardevol, ieder op eigen wijze. En ‘nieuwe’ helden deden daarna hun opwachting in mijn leven.

Terug naar de camping. De woonwagen van 9 x 3 meter. Wat hebben we een vreugde beleefd toen mijn directe familie mij kwam bezoeken, de 'verkering' ook ... Hoeveel tenten stonden er naast de woonwagen ? Spaghetti. Honden. Zeldzaam fraaie momenten.

Terug naar de eenzaamheid. Ik liet vliegers aan extreem lange lijnen op, in de hoop dat de tweeling het zou zien. De vlieger was verbonden met een lijn van 700 meter, en moet zeker zichtbaar gezien kunnen worden boven het dorp waar ik voorheen woonde, en nu weer woon. We zullen het nooit weten.

Een kaartje van één van de tweeling arriveerde enkele weken later, met als adres slechts: "*MijnNaam / camping / Rockanje*". Hoe sterk en moedig is dat kind ?! En waar is dat kind nu ?

Anyway ... Bibi (2005) overzag het ...

Bibi was een fijne metgezel, een cadeautje van mijn broertje. Bibi reisde een kilometer met me mee in een sigarendoosje, en daarna 'los' in het autootje. Ze heeft 'have en goed' verdedigd tot de zomer van 2023.

Bibi > <https://youtu.be/mcNmoN8-f8I?si=7Y6vWyT6TIdTwOli>

De tekst werd geschreven in 2020, en wat bijgewerkt in April 2024.